

Sygn. akt I C 656/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Janusz Puzyna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 września 2015 r. w G.

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. A.

o zapłatę

postanawia:

1. Umorzyć postępowanie w sprawie,
2. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 647,37 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 656/15

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 18 września 2015 r.

1. Uzasadnienie do rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania w punkcie 1

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew o zapłatę przeciwko M. A. o zapłatę kwoty 1.692,56 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Pismem z dnia 25 czerwca 2015 roku powód wskazał, iż pozwany po wytoczeniu powództwa dokonał spłaty kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu, wobec czego powód ogranicza niniejsze powództwo do kosztów procesu. Ograniczenie przez powoda żądania wyłącznie do kosztów postępowania oznaczało, że pozew został pozbawiony żądania udzielenia ochrony prawnej, o którym mowa w art. 187 § 1 punkt 1 k.p.c., a które jest nieodzownym impulsem do rozstrzygnięcia wyrokiem o spornych prawach stron. Takie ograniczenie żądania pozwu winno być w konsekwencji uznane jako cofnięcie pozwu w całości i podtrzymanie żądanie zasądzenia kosztów procesu, o których sąd może orzec jedynie postanowieniem. Zgodnie bowiem z obowiązującymi poglądami doktryny i orzecznictwa rozstrzygnięcie o kosztach ma zawsze charakter postanowienia nawet wówczas, gdy jest zawarte w wyroku. Z przedstawionych względów oświadczenie powoda o ograniczeniu żądania pozwu do kosztów postępowania Sąd uznał jako cofnięcie pozwu w całości w rozumieniu art. 203 § 1 k.p.c. Zgodnie zaś z powołanym art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia aż do wydania wyroku. Zważywszy, że powód cofnął pozew pismem z dnia 25 czerwca 2015 r. wysłanym przed rozpoczęciem rozprawy w niniejszej sprawie sąd uznał, że nie była wymagana zgoda pozwanego. Jednocześnie Sąd nie dopatrywał się okoliczności wskazujących na to, by cofnięcie pozwu było niedopuszczalne w świetle art. 203 § 1 k.p.c., tj. by było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, względnie by zmierzało do obejścia prawa. W tym stanie rzeczy Sąd, na mocy art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie, o czym orzekł jak w punkcie I postanowienia.

2. Uzasadnienie do rozstrzygnięcia o kosztach w punkcie 2

Art. 98 kpc stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony; do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika zalicza się m.in. wynagrodzenie pełnomocnika, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach a także koszty sądowe – przy czym za stronę przegrywającą sprawę należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 lipca 1951r., C 593/51, OSN 1952/2/49 a także w postanowieniu z dnia 6 listopada 1984r., IV CZ 196/84, nie publ.). Stąd w oparciu o art. 98 kpc w zw. z art. 100 kpc Sąd za zasadny uznał wniosek powoda o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu – tj. kosztów opłaty od pozwu (w kwocie 30,00 zł), opłaty e-card (w kwocie 0,37 zł), opłaty skarbowej (w kwocie 17,00 zł) oraz zastępstwa procesowego (t.j. kwoty 600,00 zł jako minimalnej stawki wynagrodzenia radcy prawnego przy wartości przedmiotu sporu powyżej 1.500 zł do 5.000 zł – § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. z 2002r., nr 163, poz. 1349, ze zm.), wobec czego Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji postanowienia.